Ч. 248 Пятниця 3 16 падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові щодня (крім неділь і руских сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Енцикліка папска о Спасителю.

Енцикліка Сьв. Отця, Папи Льва XIII., видана дня 1-го падолиста до всіх патріярхів, Приматів, Архієпіскопів, Епіскопів і инших достойників церковних, має слідуючий зміст:

В публичних і приватних відносинах єсть богато шкідливого, котре глубоко запустило корінє. А все таки оживленє віри приносить нам розраду і надію, заохочує нас до побожности в послідних часах, коли мимо примани сьвітової численні громади ішли на прощу до гробів Апостолів, коли туземці і чужинці прилюдно исповідували свою віру. Нехай той жар одідиченої віри розгорить ся величезним огнем. Нічого так не потреба, як завести в державах на ново і всесторонно християньский характер і давні честноти. Головне лихо в тім, що так многі не слухають упімнень церкви Але она мусить старати ся берегти і розширяти царство Сина Божого на земли. Мусимо пізнане Ісуса Христа і любов до Него ширити дальше наукою, переконуванєм і упімненями, а то також і у тих, що носять назву християн, але жиють без віри і любови до Христа, бо нехтувати Спасителем або забувати на Него, коли ми єго пізнали, єсть поганим і безумним злочином.

Народи, що не мають сьвітла християньства, жиють в сліпоті духа, в зіпсутю у величезній забобонности і пороках. Рід людский клонив ся нераз до упадку. На прихід Спасителя ждали многі сотки літ. Таже змінна істория народів, їх діла, устрій, закони, церемонії і жертви дали ясно спізнати, що совершенне спасеннє роду людского настане в Архієрею і жертві (в Христі). Він єсть князем мира, учителем всіх народів, основателем царства, триваючого по всі часи. Він віддав за людий як найбільше вдоволетворенє, іскупив рід людский. Любов Бога була знов відзискана, ласка Єго вернула ся, приступ до вічної блаженности отворив ся знову.... Чоловік пізнає, що він зродив ся до висшого блага, як то, що немічне і проминаюче. Нашим найвисшим законом і остаточною цїлию єсть: вернути колись назад до Бога, від котрого походимо. Права і обовязки були доведені до совершенности а виведені честноти, яких ніяка фільософия стародавних народів і не перечувала. Настав той переворот річий (в наслідок нового мисленя, ділання, обичаїв і пізнаня Спасителя), який вийшов з християньскої цивілізациї народів, лице круга земного змінило ся від самого споду. В Спасителю спочило спасение як кождого поодинокого чоловіка так і цілої людскости. Ті, що Єго покидають, лагодять через то самі собі на сліпо загладу. Спаситель же то „дорога, правда і житє“.

Ціле житє на земли дасть ся порівнати з вандрівкою. Але ніхто — як каже сьв. Іван 14 6, — і не дійде инакше до Отця, як лиш через Спасителя. Чоловік має деякі слабости, слабі сторона і хиби; жадоби тягнуть єго то сюди то туди — до пристрастий, щоби не іти за Спасителем. А преці сказано, що треба ставити опір в службі Христовій, бо инакше стане ся чоловік рабом похотий. гордости і роскоші очий. Трудно відречи ся того, що таки дуже приманює і розвеселяє. А всетаки мусить християнин бути кріпким в зношеню. Хибаж ви забули, якого тіла і якої голови єсьмо членами? Запанувати над самим собою, то не пониженє і не слаба воля, але розумна і великодушна честнота. Така вже доля людска, щоби богато терпіти і страдати. Христос назначив для терпеливости, союз, стремленя до справедливости і чисто.и серця вічну блаженність в небі Ті, що жадають проголошеня якогось всесторонного пановання людскої натури, суть в блуді. Любов єсть основою і змістом науки Христової. А з того конечні наслідки: ненарушиме сповнюванє обовязків, ненарушованє чужого права, першеньство для справ божих перед людскими, любов Бога над все.

Закон Христовий то природні заповіди обичаїв і вся єго наука та устрій особливо же церков (Хто вас слухає, слухає мене, а хто вас зневажає, зневажає мене). Ті в блуді, котрі хотять окремо від церкви стреміти до спасения. Тай держав жде конечезлий конець, скоро они відступають від Спасителя, бо він установлений царем. Закон Христовий повинен бути проводом і наукою не лиш для приватного але і для публичного житя. Коли оставимо Ісуса, то людский розум упадає, бо позбавлений надприродного сьвітла і нема указателя дорога та нема ніякої цїли — а піддані і пануючі сходять на блудну дорогу. Треба отже всюди плекати закон Христовий: побожність, любов, карність і християньскі обовязки. Де не зважають на заповіди Спасителя, там руйнують почутя справедливости, там щезає любов, упадає повага. Хто не хоче доґматів, не хоче цілого християньства.

Служити Спасителеви то не рабство, то відповідає розумови і свободі чоловіка. Чоло-

ГУБКОЛОВЦЇ.

(З грецкого — Андрія Каркавіцаса.)

(Конець).

Але о то вже не журив ся Петро; губка лежала перед ним і не могла вже минути єго рук Безнастанно наповняв свою сіть. „Чей тепер не буде купець жалувати ся“ — гадав собі.

Нараз споглянув довкола себе в гору і побачив о кілька кроків від себе високу, стрімку скалу, з двома деревцями на вершку. Она здіймала ся в гору як великан з простягненими раменами. А зараз при єї стопі на жовтавім піску, замітив цілу подушку найкрасшої молодої губки, з мягким, чорним полиском, як найновійший аксаміт. Не тратить хвилі і спішить на то місце, аби єї взяти. Був ще лиш два кроки, аж тут нагле виринає із за скали другий нурець і іде також до губки. Один крок одного, один крок другого, і оба сходять ся разом. Однако Петро випередив тамтого і поставив ногу на губці.

— Чого тут хочеш? — питає другого знаками — то моя губка, я єї насамперед побачив.

— Ей, що! — відповідає другий — то моя; я від передвчера лишив єї для себе. Уступи ся!

— Не рушиш мене звідси, навіть і динамітом. Забирай ся!

Тамтой хотів єго трутити Петро розлютив ся. Слова брата лунали єму ще в ушах. „Не дістанеш єї — погадав собі — хочби й сьвіт завалив ся. Або та губка буде моя, або мої кости лишу тут!“

В хвили, коли нурець хотів єго другий раз ударити, підняв ся Петро і витягнув страшний ніж із за пояса. Рівночасно потягнув два рази за линву, аби зажадати воздуха. Море в горі почало тепер легко дрожати і якось дивно филювати, часом творила ся на нім піна. З гори не можна було замітити ні одного нурця, ані їх рухів: довкола лиш филї і їх солона піна. Море, той страшний великан, почало неспокійно трясти ся, немов би хотіло хитрим способом укрити ту драму, яка лучила ся на єго дні. Легке човно колисало ся в право і в ліво, здавалось танцювало на лагідних филях. А всі, що в нім сиділи, дозорець з линвою нурця в руці, той, що сидів коло ґумової кишки два робітники коло корби, веслярі з голими грудьми, два нурці, що лежали з червоними як мідь лицями і витрішеними очима, розпростерті на сонци, всі они байдужно гляділи перед себе і сліділи рухи човна. В передній части човна сидів машиніст з закуреною люлькою і балакав безжурно і свобідно з властителем, немов би сиділи при столі в якім шинку.

Єгінець виїхав далеко і спустив нурця. Але там нічого не найшов, і пливучи дальше, звернув човно знов в сторону, де був Піпізас. Але в тамтій стороні було ще пять, шість инших ловців і розмавляли з собою з одного човна до другого, капітани числили страти, говорили о погоді, обчисляли місяці, обговорювали річний дохід, доброту губки, і торгову ціну, за яку она може бути продана в Анґлії і в Америці.

— Що ти гадаєш? Мене знищили сего року завдатки. — відозвав ся, сумно зітхаючи Піпізас. – Вересень вже ось-ось, а я не маю ще й тисяч ока на складі.

— Ах і я маю кілька лежнів — відповів котрийсь другий купець. — Ще ні одного року не мав я таких. Они боять ся власної тіни. Дальше як десять, дванайцять стай не підуть.

— Він тепер стоїть на трийцятій — перебив єго в тій хвили дозорець, поглянувши на манометер.

Той удав, що не чує, і дальше розмавляв з Еґінцем. Високо на синім небі стояло розжарене червоне сонце, розсилаючи довкола жару і утому. На долині ід полудневи виступала ледви замітна сьвітла смуга; то було надморске побереже Африки, а ще дальше на полудне вказували гори Гапріні свою огненну гриву, як дужий володар і сторож пустині.

вік мусить за чимсь іти, чогось слухати. Але чи ті, що служать злим і проминаючим річам, — чи они приносять хосен людскій суспільности? Справедливість, честнота, сьвятість опирає ся на вірі. (Хто не вірить не може подобати ся Богу). Спаситель зберігає людем моральне житє. Церков має то житє удержувати. Але хто від неї відпадає, буде подібний до відпавшої галузи. — Щоби була удержана горожаньска карність, щоби люди не віддавали ся зовсім марним річам, щоби не вийшла руїна з того заколоту людских наклонів, мусить християньска наука перевикнути весь устрій, мусить обняти і бідних і богатих і учених і робітників. О правах людских наслухала ся суспільність вже дуже богато. Пора, щоби она почула і о правах божих. А милосердие Боже дасть ліпше століте.

Вісти політичні.

(Кріґер в дорозі до Европи. — Недуга царя.— Вісти з Хіни).

Бувший президент Трансвалю, Кріґер, що їде до Европи на голяндскім корабли „Гельдерлянд“, має прибути до марсильского порту вже в неділю дня 18 с. м. о 8-ій годині рано. На двірци повитають его торжественно товариства і відпоручники комітетів марсильского і париского. Дожидати его буде також внучка пані Ельоф. Відтак удасть ся Кріґер до готелю, де замовлено для него і для его окруженя 30 комнат. Вечером відбуде ся банкет на 400 осіб. Кріґер буде промавляти по голяндски. З Марсилії поїде Кріґер в понеділок до Парижа, де будуть его витати також опозицийні сторонництва францускі. Француске правительство не возьме участи в повитаню Кріґера і заборонило своїм урядникам витати его. Навіть бурмістр Марсилії не появить ся при приїзді Кріґера. Не будуть витати Кріґера також і социялісти.

Як доносять з Петербурга занедужав цар в Лівадії на тиф. Недуга має бути легка і не ма причини побоювати ся поважнійших наслідків. Вісти про смерть царя розходили ся вже від кількох днів.

З Пекіну доносять під датою 11 с. м.: Заграничні посли згодили ся остаточно на слідуючі точки, котрі мають бути ще затверджені дотичними правительствами, а відтак мають служити за підставу до тимчасового договора з Хіною: 1) Хіна має виставити памятник убитому Кетелерови, на місци, де він погиб, і вислати одного з князів цісарскої родини до Німеччини, аби виправдати хіньский двір; 2) Хіна має стяти одинацять висших урядників і князів, котрих імена суть вже звістні; 3) в тих провінциях, де були кроваві забуреня, державні іспити мають бути на 5 літ здержані; 4) всі ті урядники, котрі не проявили достаточної енерґії в поборюваню ворожого чужинцям руху, мають бути усунені і покарані; 5) Хіна має заплатити відшкодоване; 6) уряд для заграничних справ має бути знесений, а справи, входячі в крух его діланя, віддані міністрови заграничних справ; 7) мають бути уможливлені нормальні зносини з хіньским цісарем; 8) Таку і інші форти мають бути знесені, а довіз оружия і воєнних материялів заборонений; 9) для посольств в Пекіні мають бути заведені сталі сторожі, котрі запевнювали би і забезпечували водну комунікацию з Пекіном; 10) в цілій державі мають бути через 2 роки звішені проклямациї з забороною руху боксерів.

Новинки.

Львів дня 15 го падолиста 1900.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станислав Бадені виїхав вчера до Відня, де забавить 5 днів. По дорозі відвідав п. Маршалок цукроварню в Переворску. Гр. Маршалок верне з Відня ві второк або в середу.

— **Засїданє виділу руского товариства педаґоґічного у Львові** відбуде ся ві второк дня 20-го с. м. о годині 6-ій де звичайно.

— **На кару смерти** засудив тернопільский суд Івана Заборовского, надстражника скарбового. Іван Бронислав Заборовский, літ 34, син урядника податкового, скінчив школи нормальні, а відтак учця ся дома приватно, займав ся пізнійше писаркою, служив рік у войску в Тарнові і наконець вступив до провізоричної служби при сторожи фінансовій. Єго посуджувано о крадіж і видалено, але він опісля впросив ся знову, здав іспит на надстражника, і его приділено до служби при виділі в Скалі, повіта гусятиньского, де респіцієнтом був Юліян Пілецкий, а з котрим Заборовский вже перед тим служив в Гусятині і мав до него упередженє, хоч Пілецкий, як кажуть, любив Заборовского. Але Заборовский запивав ся, хоч ніколи не виділи его пяного до безтяму, бо мав сильну голову. Аж коли Пілецкий відправив кухарку, до котрої Заборовский залицяв ся, дійшла ненависть его до Пілецкого до найвисшого степеня. Дня 4 го мая с. р. мав Заборовский службу на рогатці митовій і конвоював звідтам транспорт. Замість же вернути назад, вступив до шинку Берґмана і казав дати собі пива. Тут прийшов і машиніст двірский, котрого Заборовский собі замовив і оба випили 12 фляшок пива, а перед тим ще пив у нової коханки Катерини Боднарчук. Тимчасом над'їхав до рогатки другий транспорт, а не могучи дочекати ся стражника, дав знати до респіцієнта. Той прийшов і по дорозі вступив до шинку, сподіваючись, що там застане Заборовского. Тимчасом Заборовский сховав ся, а коли респіцієнт з другим надстражником прийшли до рогатки, він оббіг левадами і станув коло дороги недалеко рогатки. Коли транспорт над'їхав, він крикнув „Стій!“, але візники їхали дальше, бо респіцієнт їм казав. Тогди Заборовский підбіг до Пілецкого і викрикуючи: ти сякий, такий, я тебе „вирихтую“, стрілив до него з карабіна таки не прикладаючи лиш з під пахи і так близько, що майже дотикав люфою живота. Пілецкий зранений крикнув: Що ти зробив! Я маю жінку і діти! — вирвав ему карабін і віддав другому стражникови, котрий знову відобрав Заборовскому багнет. Тогди Заборовский відопняв куплю і став похвою бити Пілецкого і страшно его покалічив. Пілецкого ледви живого відвезено до шпиталю, де він на другий день помер. Отже вчера судиї присяжні 8 голосами против 4 потвердили вину Заборовского, а суд засудив его на кару смерти через повішенє.

— **Черевний тиф у Львові** ширить ся в небувалою лютостию. Від 19 жовтня с. р. до 10 падолиста донесено санїтарному урядови міскому про 105 случаїв тифу. В шпитальних бараках на Янівскім лежить 26 осіб недужих на тиф. Нині нотуємо до 60 случаїв занедужаня.

— **Сніги в Альпах.** З цілого Тиролю доносять, що там упали не лиш в горах великі сніги, але й на долах в многих місцевостях.

— **Париску виставу** замкнено дня 12 с. м. Як доказують записки, звиділо виставу 55 міліонів осіб, з того 49 міліонів за оплатою. Послідного дня продавали карти вступу по 5 центимів. Богато осіб, опускаючи виставу, купували карти вступу на памятку. Як доносять дневники, вистава, котрої фонд виносив 120 міліонів франків, не буде мати дефициту, дочисляючи суму, яку правительство одоржить зі спродажи палат и різного материялу.

На північи зливало ся безкрає і темне море з прозрачним небозводом в одну сіру стіну.

Тут і там видко було човна губколовців такі малі в наслідок віддаленя, як кусники корка при великій рибацкій сіти, декуди по два три разом, декуди поодиноко. А зараз коло човна Піпізаса порали ся робітники, знакомі і приятелі; они сьміяли ся і жартували та дразнили ся між собою одного за его гикаву вимову, другого за неповоротність і повільний хід иншого за его сьмішний вигляд.

— Гей! — кричить нараз Піпізас — нурець тягне; на місце!

Робітник, послушний приказови, хапає за корбу і в одній хвили в шеломі Петра повно сьвіжого воздуха. Він глубоко відотхнув, зібрав всі свої сили і замахнувшись ножем, кинув ся на противника, аби его прогнати. Але той без страху ждав на него; ні на волос не уступив з свого місця. А коли побачив, що Петро досить близько, ударив его шеломом поміж очи, так що аж скляна засува отворила ся і трохи води продерло ся до шелома. Петро стратив на хвилю сьвідомість. Вода залила ему очи і заступила ему сьвіт. Він не бачив ні нурця ні нічого иншого. „Я пропав — погадав собі, замикаючи засуву — тепер він мене убє“. Але аби дармо не відступати, зігнув ся і ударив ножем на вгад. На вгад, але добре поцілив: в одній хвили вода зачервоніла ся. Одна поцілений вхопив ся сильно за рану, торгнув за линву і в одній хвили підняв ся в гору.

— Ах, ти розбишако — сказав Петро — **ходи тепер і бери губку!**

Рівночасно зігнув ся і почав видирати губку з коріним. Але заки ще вспів вийняти, підскочив в гору, немов би его змия укусила. Бо ген у воді побачив страшного, темноблискучого великана, що мчав до него як стріла. Страшний людоїд зачув кров і плив просто до него. Як перед корабля пороли его щоки воду; его червоний писок був широко отворений а в нім блищали грізно трикутні зуби уставлені в почвірних рядах. За тою головою видко було великаньске тіло, з розпущеними плетвами по боках і хвіст, що так скоро повертав ся як машинова шруба. Так плив людоїд, а вода пінила ся при его скорім бігу, а риби причуваючи небезпечність утікали як стадо овець перед вовком.

Коли почвара побачила Петра, здавалось налякала ся его дивного убору і задержала ся непорушна і цікава. Хто знає за що уважав его людоїд! Єго очи, як дві великі огняні кулї глупо дивились на него. Відтак почав він доокола него плавати, то підпливав до нурця то знов нерішучо подавав ся назад. Нурець, присівши на пальцях, водив за ним очима і обертав ся як вітрак на одны місци та глядів ему просто в очи.

З гори кождої хвилї торгали за линву. „Ходи! — немов говорили. — Що там так довго робиш? Вже час аби ти вийшов; готов?“

— Чекайте! — відповідав, торгаючи линву.

Як міг він іти? Ледве рушивсь би з місця, кинувсь би на него людоїд і перекусив на двоє. Вкінци як би утомлений поплив людоїд до скали і почав о неї терти ся; може хотів в той спосіб побороти свій голод. Скала з деревцями задрожала до самого споду як в пропасници.

— Тепер посидимо! — гадав Петро. — Тут нас ніч захопить.

Але як би настала пітьма було би ще небезпечнійше. Тому зібрав всю свою відвагу і постановив на кождий спосіб прогнати від себе страшного ворога.

— Риба коло мене — дає знати на гору.

— Чи готовий? — питають.

— Готовий!

І він просто іде на людоїда з піднесеним джаґаном, в червонім шеломі, з покритими оловом, блискучими грудьми, з розвіяними крилами ґумового плаща, подібний до неустрашимого божка моря. Людоїд на вид грізної стати станув непорушний і сьмілим і наглим приступом налякав ся. „Що то таке?“ гадав в своїй дурноті. Хотів два три рази кинути ся на ворога, але вкінци побідив страх: наглим рухом хвоста обернув ся так що аж вода закрутила ся і щез за скалою як дух. Петро трохи постояв, аж вода успокоїла ся. Відтак обійшов скалу довкола і розглянув ся на всї сторони чи де не сховав ся лютий ворог. Нігде не було нічого видко. Лиш колихане води вказувало, що туди переплив морский велит.

— Дурна почвара утікла — погадав Петро і сьміяв ся з єї страху.

Сейчас вхопив губку, одно торгнене за линву і він опинив ся на горі.

Вистріли, крик, оплески, свист, камінє і патики, що впадали в море, стрітили нурця, немов би витали его за те, що приносить тіль-

Забула виворожити. Прачка Люйза Лябушер в Парижи подумала собі, що і вигіднійше і поплатнійше ворожити людем долю з руки, як мучити ся і прати чуже біле. Отже відкривши в собі чудесну силу відгадуваня людскої будучности і згадуваня минувшости, пішла до склепу пані Дегейнен і обіцяла виворожити з руки множество красних річий. П. Дегейнен згодила ся і подала руку. Люйза Лябушер наговорила всілякої всячини, а коли опісля пішла, пані Дегейнен мала досить часу думати о пророцтвах ворожки тай о тім, що она забула їй виворожити, що не знайде вже в своїй кишени портмонетки з грішми. Та й Люйза незадовго по тім пригадала собі, що забула виворожити, що пані Дегейнен запізве еї до суду та що суд засудить еї на вісім місяців криміналу. А то як раз сї пророцтва були би як найточнійше сповняли ся.

— **Помер Володимир Гаврищкевич**, ученик VI-ої кляси реальної школи у Львові, син радника будівництва при ц. к. Намістництві п Сильвестра Гаврищкевича, в 17-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци жовтни с р. 7.903 важних поліс на суму 7,875.104 корон обезпеченої вартости з премією 69.877 корон 06 сот. Разом від 1 січня до кінця жовтня видано 73.925 важних поліс на суму 75,286.845 корон з премією 659 847 корон 26 сот.; попередного року за той сам час було 64.966 важних поліс на суму 66,515 388 корон з премією 575.551 корон 46 сот. т. е сего року о 8.959 поліс і 84 259 корон 80 с. премії більше.

Шкід в жовтни с. р. було 107 случаїв; разом всіх від початку року до кінця жовтня було 782 шкід, з котрих 765 вже виплачено, 4 шкід находить ся в ліквідациї, а виплату 13 відшкодовань (в сумі 8.151 корон 49 сот., з чого на власний рахунок 3.107 кор. 83 сот.) на разї з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 417.522 корон 26 сот., а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 200.707 корон.

Фонд резервовий з кінцем жовтня виносить 299.507 кор. 49 сот.

ко добичи. Але не та була причина. Они лиш хотіли сполошити людоїда, аби Петро щасливо дістав ся до човна. Вкінци вхопили его моряки, здіймили з него шелом, поклали его на поклад і почали здіймати ґумове одїне.

Пісізас дає знак і човно відпливає в напрямі до Аспронізі.

— Лиши ся ще тут — шепче Петро слабим голосом — там на днї є ще богато губки.

— Не вадить; на нинї досить — відповів купець і поглянув на бік.

В Петрі обудило ся підозріне і він підняв голову. Побачив як човна, одно за другим плили до берега.

— Чей нікому не стало ся нічого злого? — спитав доврця.

— Хтось погиб.

— З котрого човна?

— Не знаю; ми лиш здалека бачили, що фляґу спущено до половини.

Всї човна причалили до берега Аспронізі; люди повискакували на берег. Кождому било ся серце з нетерпеливости аби бачити мерця; може то свояк, дитина, брат або приятель? Всї дрожали від непевности. Вкінци причалило і човно Пісізаса, а перший хто вискочив на берег був Петро. Який страшний вид! Перед ним лежав на земли мертвий Николай Гафалїяс, з широкою раною в лївім боці під пахою. За кусник губки Петро убив брата.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць жовтень 1900.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Удїли членів		73.353·42
2. Фонд резервовий		6.791·92
3. Специяльна резерва страт		758·83
4. Вкладки щадничі:		
а) Стан на початку жовтня 1900	725.563·51	
б) вложено в жовтни	36.946 32	
разом	762.509 83	
в) винято в жовтни	24.128 65	
позістає з кінцем жовтня		738.381 18
5. Сальдо прц. побраних		37.569 46
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899		2.704 08
7. Кошти спору		18 37
8. Кредит банковий (в Банку кр.)		12 000 00
Сума		871.577 26

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на початку місяця жовтня	773 686 89	
б) уділено в жовтни	28.940 00	
разом	802.626 89	
в) сплачено в жовтни	23 310 74	
Стан з кінцем жовтня		779.316 15
2. Готівка в касї з д. 31/10 1900.		4.438 77
3. Цінні папери фонду резервового і инші		51.067 —
4. Инші льокациї		34 26
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		5.241 52
6. В инших товариствах і банках		13.556 74
7. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Дністер“		9.000 —
8. Сальдо коштів адміністрациї		8 922 82
Сума		871 577 26

Членів прибуло 16, убуло 21, оставало з кінцем жовтня 1900 всіх членів 1.874 з 1.948 декларованими уділами в сумі 97.400 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц.; — від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^1/_2$ проц.

Телеграми.

Відень 15 падолиста. Командант австро-угорскої виправи до Хіни доносить, що австрийске войско возьме участь в поході на ворохобників. Похід розпічне ся 18 с. м. з Пекіну і потреває три тиждні.

Вашинґтон 15 падолиста. Сполучені Держави мають жадати, аби Пекін став вільною кріпостию.

Петербург 15 падолиста. Санітарний департамент доносить, що в Афґаністані вибухла холера.

Ґлєзґо 15 падолиста. Урядово оголошено, що джума в Анґлії вигасла.

Берлин 15 падолиста. Post перечить донесеню одної часописи анґлїйскої немов би 5.000 німецкого войска мало відійти до Хіни.

Курс львівский.

Дня 14-ого падолиста 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	640·—	660·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	527·—	536·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	420·—	440·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·80	90 50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·50	99 20
$4^1/_2$% листи застав. Банку краев.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краев.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	91·—	91·70
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	92 20	92.90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90 80	91·50
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·50	96 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101 20
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	91·—	91·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	91·70	92·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·30	89·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	43·25	44·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	21·50	22·50
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	117·30	118·—
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *принимає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4^1/_2$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись ,для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевняє її практичну хосенність ствердженої вартости

Обітниць богатих на слова, заповідань улпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марий Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацийовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условія передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).